

ROZHODNUTIE

Disciplinárny senát, predseda senátu JUDr. Erik Uhlár a členovia senátu JUDr. Štefan Kridla a Mgr. Marián Degma, na ústnom pojednávaní dňa 26. mája 2017 v Bratislave, v disciplinárnej veci vedenej proti sudkyňi Okresného súdu I., **G. A. A.**, pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov disciplinárny senát

o s l o b o d z u j e

G. A. A., nar. X., trvale bytom A., sudkyňu Okresného súdu I., spod návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky na disciplinárnom senáte dňa 22.05.2015 č. 32669/2015-151, pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, ktorého sa v zmysle podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania mala menovaná sudkyňa dopustiť tak, že:

„vo veci vedenej na Okresnom súde I. pod sp. zn. 5T/146/2007 (poznámka: správne 5T/146/2005) vlastnou nečinnosťou spôsobila zbytočné prierahy, keď v uvedenej veci nekonala, hoci bola povinná konať, a to v období od 14. júla 2014 (kedy jej ako zákonnej sudkyňi uplynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku v zmysle ustanovenia § 172 ods. 3 Trestného poriadku) až do 27. januára 2015, kedy bol rozsudok vyhotovený a stranám v konaní odoslaný“,

pretože sa sudkyňa disciplinárneho previnenia nedopustila.

O d ô v o d n e n i e

Dňa 22.5.2015 podal minister spravodlivosti SR (ďalej tiež iba „navrhovateľ“) na disciplinárnom senáte návrh na začatie disciplinárneho konania proti vyššie menovanej sudkyňi Okresného súdu I. pre skutok uvedený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, navrhol sudkyňu uznať vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona o sudcoch a prísediach a uložiť jej disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b/ zákona o sudcoch a prísediach, a to zníženie funkčného platu o 30 % na obdobie 3 mesiacov.

V odôvodnení návrhu poukazoval na dňa 5.12.2014 Ministerstvu spravodlivosti SR doručené podanie U. (jedného z obžalovaných vo veci OS I. sp. zn. 5T/146/2005, v ktorej G. A. bola zákonnou sudkyňou od 22.9.2009); na to, že preštudovaním uvedeného súdneho spisu bolo zistené, že v konaní OS I. sp. zn. 5T/146/2005 bol zapríčinený vznik priesťahov po vyhlásení rozsudku 2.6.2014, ktorý bol podľa navrhovateľa zapríčinený výlučne disciplinárne stíhanou sudkyňou, ktorá podľa neho nerešpektovala zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 172 ods. 3 Trestného poriadku rozsudok vyhotoviť a odoslať do 30 pracovných dní, nakoľko ho vyhotovila a predložila na odoslanie 27.1.2015, pričom príslušná lehota uplynula dňom 14.7.2014; podľa navrhovateľa o povinnosti vyhotoviť rozsudok v lehote 30 pracovných dní disciplinárne stíhaná sudkyňa vedela, no napriek tomu ju nesplnila hoci si musela byť vedomá, že tým spôsobuje priesťahy v súdnom konaní a vytvára stav právnej neistoty. Ďalej poukazoval navrhovateľ na opakované predĺženie lehoty na vyhotovenie dotknutého rozsudku s tým, že podľa § 172 ods. 3 Tr. por. bol predseda súdu oprávnený povoliť dlhšiu lehotu na vypracovanie rozsudku, najviac však dvojnásobok tam uvedených lehôt, teda podľa navrhovateľa sudkyňa musela vedieť, že môže požiadať o predĺženie lehoty maximálne do 25.8.2014, teda najviac 60 pracovných dní, v dôsledku čoho nie sú podľa navrhovateľa jej žiadosť o predĺženie lehoty z 30.9.2014 a súhlas predsedu súdu relevantné. Poukazoval na to, že samým prerokovaním veci sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje, k stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu; v tejto súvislosti poukazoval i na ustanovenie § 2 ods. 7 Tr. por.; podľa neho disciplinárne stíhaná sudkyňa spôsobila v príslušnej veci zbytočné priesťahy; tiež je podľa neho potrebné brať do úvahy i to, že príslušná vec napadla súdu 8.12.2005, G. A. sa stala zákonnou sudkyňou pre danú trestnú vec 22.9.2009, teda jedná sa o vec

reštančnú. Podľa navrhovateľa nemožno ospravedlniť vyššie uvedený postup ani počtom vecí v súdnom oddelení zákonnej sudkyne, v súvislosti s čím poukazoval na rozhodnutie vo veci 1Ds 1/2008 kde disciplinárny súd konštatoval, že vo vzťahu k dlhodobej pracovnej zaťažnosti sudcu, nedostatočnému personálnemu obsadeniu súdu a neprimerane vysokému nápadu vecí ani takáto skutočnosť nemá vplyv na to, aby sudca vo veci konal bez zbytočných prietahov a na hodnotenie jeho konania ako disciplinárneho previnenia.

Disciplinárne stíhaná sudkyňa sa k podanému návrhu vyjadrila písomne podaním doručeným disciplinárnemu senátu 14.7.2015, kde poukázala na to, že rozsudok vo veci 5T/146/2005 mala vypracovať v lehote podľa § 129 ods. 2 Tr. por. – zákona č. 141/1961 Zb. a nie v lehote podľa § 172 ods. 3 Tr. por. – zákona č. 301/2005 Z.z., uvádzanej v návrhu. Poukazovala na predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku predsedom súdu na základe jej v poradí druhej žiadosti s odvolaním sa na mimoriadnu pracovnú zaťažnosť a zložitost' vecí, čo predseda súdu akceptoval. Poukazovala na to, že funkciu sudcu vykonáva od 25.6.2008, pričom od začiatku je zaradená na trestnom úseku; že dotknutá vec jej bola pridelená po predchádzajúcom zákonnom sudcovi, ako aj mnohé iné, celkovo prevzala 58 vecí z iných senátov a bol jej spustený nápad aj do jej senátu, pričom v prvom roku výkonu funkcie sa jej ustálil počet živých vecí na 179, tieto postupne v rozpätí šiestich rokov znížila na 62. Uvádzala, že jej bolo zrejmé, že nastupuje na preťažený súd s dlhodobo poddimenzovaným trestným úsekom, bez výhrad prijala fakt, že preberie neskončené veci po predchádzajúcich zákonných sudcoch a jej prioritou sa musí stať riešenie reštančných vecí; okolnosti sprevádzajúce jej nástup do funkcie sa nezmenili, nakoľko zaťažnosť z objektívnych príčin a nezávisle od jej vôle nemá klesajúcu tendenciu, na čo však neupozorňovala vedenie súdu písomne, lebo vzhľadom na rovnako vysokú zaťažnosť kolegov by išlo iba o formálny úkon nevedúci k vyriešeniu zaťažnosti jej senátu; pri prerozdeľovaní vecí po zomrelom kolegovi v roku 2009 dobrovoľne prevzala veci vo vyššom pomere ako kolegovia, veriac, že ako funkčne mladší sudca bude mať viac síl vysporiadať sa s ich množstvom, čo sa jej v rokoch 2008 – 2011 darilo, avšak za cenu sústavného pracovného výkonu sedem dní v týždni, bez dovolenky a na úkor vlastného zdravia. Poukazovala tiež na náročnosť práce i s ohľadom na osobitnú vecnú príslušnosť súdu, na ktorom pôsobí, ako okresného súdu v sídle krajského súdu, ale aj vzhľadom na počet, náročnosť a rozsiahlosť vecí a prioritné riešenie vecí väzobných, s čím súvisí i zaťažnosť vo veciach v rámci pracovnej pohotovosti a následne počas celého prípravného konania. Poukazovala i na jej aktívne pripomienkovanie právnych

predpisov nielen v oblasti trestného práva, pripomienkovanie a vyjadrovanie sa k návrhom stanovísk NS SR, prednáškovú činnosť, výkon funkcie predsedu trestnoprávneho grémia OS I., zahraničné školenia a vzdelávanie a zaškoľovanie asistentov a súdnych úradníkov. Poukazovala na to, že v kritickom období zamerala pozornosť na vyhotovenie rozsudkov v iných veciach, naštudovanie novonapadnutých rozsiahlych trestných vecí, riešenie vecí väzobných (a to i čo sa týka žiadostí o prepustenie z väzby či návrhov na predĺženie lehoty väzby), pričom v roku 2014 mala vo väzbe 26 osôb, pričom je nesporné, že ide o prácu náročnú najmä na čas. Poukazovala na to, že i s prihliadnutím na ďalšie okolnosti majúce vplyv na včasnosť vyhotovovania rozhodnutí (počet a skladba vecí, ich rozsiahlosť, náročnosť, pracovná pohotovosť, viac dní trvajúce hlavné pojednávania v iných veciach a ďalšie) je niekedy výslovne nemožné a nad fyzické sily sudcu zvládnuť napísať rozsudok v rozsahu 25 i viac strán v lehote, aj v jedenkrát už predĺženej. Takéto rozsudky vyhotovuje nie výnimočne, ale rozsiahlosť nie je daná prepisovaním skutkových okolností, ale najmä právnymi úvahami; tieto skutočnosti výrazne ovplyvňujú jej výkon a tak tomu bolo i v tomto prípade. Zdôraznila, že v dotknutom prípade išlo o vec už dvakrát odvolacím súdom zrušenú, z dôvodu zmeny v zložení senátu bolo treba vykonať odznova celé dokazovanie, vec bola skomplikovaná nemožnosťou zabezpečiť účasť jedného z dvoch obžalovaných na hlavnom pojednávaní, na jej odôvodnenie potrebovala dlhší čas než vo veciach, kde takéto problémy nie sú. Uviedla, že disciplinárne konanie je pre ňu zahanbujúce a situáciu hodnotí ako dôsledok vlastného zlyhania, ktorému nedokázala predísť pre zaťaženosť, ktorá je dlhodobo neoddeliteľnou súčasťou jej profesie a výrazne sa podpisuje aj pod jej pracovné výkony.

Disciplinárny senát, na základe zistenia, že návrh bol podaný v príslušnej zákonnej lehote, nezistiac dôvody na zastavenie tohto konania podľa § 124 zákona č. 385/2000 Z.z., prejednal vec na ústnom pojednávaní, kde vykonal dokazovanie výsluchom G. A. A. a čítaním listinných dôkazov, a to k návrhu pripojenej sťažnosti podanej U. Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 5.12.2014 a žiadostí o povolenie dlhšej lehoty na vypracovanie rozsudku, ďalej vyjadrenia disciplinárne stíhanej sudkyne k podanému návrhu, hodnotenia disciplinárne stíhanej sudkyne z 9.7.2015, prehľadu nápadu a rozhodnutých vecí u sudcov OS I. – trestného úseku za rok 2014, prehľadu práceneschopnosti a dovolení disciplinárne stíhanej sudkyne za rok 2014, podstatného obsahu spisu OS I sp. zn. 5T/146/2005 – konkrétne listín na č.l. 422 až 847 uvedeného spisu, rozsudku OS I sp. zn. 5T/146/2005 z 2.6.2014 (č.l. 848-874 príslušného spisu OS

I), rozsudku Krajského soudu v I sp. zn. 1To/36/2015 z 12.1.2016 (č.l. 1082-1087 spisu OS I sp. zn. 5T/146/2005).

Na základě vyhodnocení vykonaných důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti dospěl disciplinární senát k závěru, že sudkyňa, proti které podaný návrh na začátek disciplinárního konání směřuje, se v daném případě nedopustila disciplinárního provinění kladeného její podaným návrhem na začátek disciplinárního konání za vinu, a proto ji podle § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. oslobodil.

Podle § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z., disciplinárním proviněním je zaviněné porušení nebo nesplnění povinností sudce.

Podle § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., sudce je při výkonu své funkce nezávislý a zákony a jiné všeobecně závazné právní předpisy vykládá podle svého nejlepšího vědomí a svědomí; rozhoduje nestranně, spravedlivě, bez zbytečných přetáhů a len na základě skutečností zistených v souladu se zákonem.

Podle § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z., sudce je povinný vykonávat své povinnosti svědomitě, v přidělených věcech konat plynule bez zbytečných přetáhů; vždy upozornit předsedu soudu na neprimeraný počet přidělených věcí, ak zjevně hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytečných přetáhů.

Podle Čl. 48 ods. 2 vety druhé Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytečných přetáhů a v jeho přítomnosti a aby sa mohol vyjádřit ku všem vykonávaným důkazům.

Podle článku 6 ods. 1. vety první Dohovoru o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též iba „Dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v primerané lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti akéhokoliv trestného obvinění proti němu.

Podle § 564 ods. 3 vety první Tr. por. – zákon č. 301/2005 Z.z., vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný súd pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie okresný súd podľa doterajších predpisov.

Podľa § 129 ods. 2 Tr. por. – zákon č. 141/1961 Zb. v znení platnom a účinnom do 31.12.2005, rozsudok treba písomne vyhotoviť najneskoršie do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia; ak ho zo závažných dôvodov nemožno v tejto lehote vyhotoviť, predseda súdu môže povoliť dlhšiu lehotu.

Podľa § 172 ods. 3 Tr. por. – zákon č. 301/2005 Z.z., rozsudok treba písomne vyhotoviť vo väzobných veciach najneskôr do 10 pracovných dní, v ostatných veciach do 30 pracovných dní odo dňa jeho vyhlásenia; ak ho zo závažných dôvodov nemožno v tejto lehote vyhotoviť, predseda súdu môže povoliť dlhšiu lehotu, najviac však dvojnásobok uvedených lehôt; o tomto súd upovedomí strany.

V prvom rade disciplinárny senát poukazuje na to, že je viazaný skutkom uvedeným v podanom návrhu (§ 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení § 278 ods. 1 Tr. por.), t.j. popísaným v skutkovej vete podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania vrátane jeho vymedzenia čo do porušenia konkrétnej povinnosti, ktoré má byť disciplinárnym previnením, pričom v danom prípade v zmysle podaného návrhu mala disciplinárne stíhaná sudkyňa spáchať disciplinárne previnenie zavineným porušením povinnosti sudcu vyplývajúcej jej z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z., ktorého sa mala dopustiť tak, že „vo veci OS I sp. zn. 5T/146/2005 vlastnou nečinnosťou spôsobila zbytočné prietahy keď v uvedenej veci nekonala hoci bola povinná konať, a to v období od 14. júla 2014 kedy jej ako zákonnej sudkyňi uplynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozsudku v zmysle ustanovenie § 172 ods. 3 Trestného poriadku“. Porušenie povinnosti upravenej v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. v danom prípade teda navrhovateľ odvíjal od údajného porušenia povinnosti vyplývajúcej disciplinárne stíhanej sudkyňi z ustanovenia § 172 ods. 3 Tr. por. – t.j. zákona č. 301/2005 Z.z. (viď obsah samotnej skutkovej vety podaného návrhu, ako aj jeho celého odôvodnenia).

Disciplinárny senát mal však vykonaným dokazovaním preukázané, že skutku ako je uvedený v podanom návrhu, sa disciplinárne stíhaná sudkyňa objektívne nemohla dopustiť, a teda ani nedopustila, pretože v žiadnom prípade nemohla vo veci OS I sp. zn. 5T/146/2005, v ktorej bola zákonnou sudkyňou od 22.9.2009 ako predseda senátu, porušiť povinnosť vyplývajúcu sudcovi z ustanovenia § 172 ods. 3 Tr. por., teda zákona č. 301/2005 Z.z., o ktoré ustanovenie a od ktorého v celom rozsahu navrhovateľ odvíjal podaný návrh na začatie disciplinárneho konania, resp. ktorého zavinené porušenie kládol podaným návrhom

sudkyňi za vinu, pretože vo veci OS I sp. zn. 5T/146/2005 nemohla disciplinárne stíhaná sudkyňa ani vykonávať konanie podľa zákona č. 301/2005 Z.z., ale povinná bola, a túto povinnosť náležite splnila, vykonať konanie v danej veci podľa zákona č. 141/1961 Zb., t.j. podľa Trestného poriadku účinného do 31.12.2005. Z uvedeného je zrejmé, že nemožno disciplinárne stíhanej sudkyňi dávať za vinu porušenie povinnosti uvedenej v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. – v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov s poukazom na nedodržanie lehôt na písomné vypracovanie rozsudku upravených v zákone č. 301/2005 Z.z., konkrétne v jeho § 172 ods. 3.

V danom prípade žalované porušenie povinnosti upravenej v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. – v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov – bolo od počiatku a v celom konaní (napriek tomu, že už v písomnom vyjadrení k návrhu na začatie disciplinárneho konania sudkyňa poukázala na to, že v konaní 5T/146/2005 nemohla postupovať podľa zákona č. 301/2005 Z.z., ktoré vyjadrenie bolo navrhovateľovi doručené 20.7.2015) spájané, odvodzované a konkretizované nedodržaním lehôt v § 172 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z.z., avšak vo veci OS I 5T/146/2005 nemohla disciplinárne stíhaná sudkyňa postupovať v konaní podľa zákona č. 301/2005 Z.z. (viď § 564 ods. 3 veta prvá zákona č. 301/2005 Z.z.), ale podľa zákona č. 141/1961 Zb., teda nemôže byť uznaná vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia, ktorého by sa mala dopustiť tak, ako jej bolo kladené za vinu podaným návrhom, pretože je zrejmé, že porušenia povinnosti konať vo veci plynulo a bez prieťahov nedodržaním lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku uvedenej v § 172 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z.z. sa vo veci ňou prejednávanej na OS I pod sp. zn. 5T/146/2005 objektívne ani dopustiť nemohla.

Už vyššie uvedené skutočnosti sú jednoznačným dôvodom na prijatie záveru o tom, že žalovaného disciplinárneho previnenia sa sudkyňa G. A. nedopustila a teda na jej oslobodenie spod podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z..

Pre úplnosť, vo vzťahu k samotnej dobe písomného vyhotovovania rozsudku vo veci OS I. 5T/146/2005 vyhláseného dňa 2.6.2014, však disciplinárny senát ešte vo všeobecnosti poukazuje na to, že v celom konaní nebolo ani nijako preukázané subjektívne zavinenie zo strany disciplinárne stíhanej sudkyne na trvaní tejto doby ako takom.

Ako vyplýva z prečítaných listín, teda z prečítanej časti spisu OS I. 5T/146/2005, obžaloba v dotknutej veci (pre trestný čin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona – zákon č. 140/1961 Zb.) bola podaná OS I. dňa 8.12.2005, G. A. sa stala zákonnou sudkyňou v danej veci (ako predseda senátu) dňom 11.9.2009 kedy jej bola táto vec pridelená, pričom spis jej bol fyzicky odovzdaný 22.9.2009, a už dňa 29.9.2009 zadala prvý pokyn na vykonávanie úkonov v danej veci. V predmetnej veci do jej pridelenia G. A. boli dvakrát vyhlásené oslobodzujúce rozsudky (18.7.2007 a 27.6.2008), kde v oboch prípadoch boli tieto rozsudky odvolacím súdom zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Osobitne k poukazom navrhovateľa v podanom návrhu na začatie disciplinárneho stíhania na to, že išlo o vec reštančnú a na práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, treba upriamiť pozornosť i na to, že G. A. po pridelení veci vzhľadom na zmenu v zložení senátu musela vykonať celé dokazovanie odznova, navyše dochádzalo k ťažkostiam pri zabezpečení účasti svedkov, k obštrukciám zo strany jedného z obžalovaných, ktorý okrem toho bol následne i vo väzbe v zahraničí, čo postup v danom konaní nepochybne skomplikovalo, pričom však G. A. bezodkladne, ešte v roku 2012 prostredníctvom MS SR zrealizovala úkony na jeho dočasné prevzatie z cudziny za účelom jeho prítomnosti na procesných úkonoch, čo však ani po vyše roku (napriek tomu, že príslušný obžalovaný už bol v cudzine vo výkone trestu, teda nebolo nutné tam vykonávať vyšetrovacie resp. iné procesné úkony za jeho prítomnosti) nebolo zrealizované. Následne bezodkladne po splnení podmienok na ďalšie konanie riadne pokračovala v konaní, pričom je možné bez akýchkoľvek pochybností s ohľadom na obsah prečítaných listín z príslušného spisu OS I. konštatovať, že po každej stránke perfektným spôsobom vykonala príslušné dokazovanie a splnila pokyny nadriadeného súdu vyplývajúce z rozhodnutí, ktorými, pred pridelením veci jej, boli zrušené dovtedy vyhlásené rozsudky, a dňa 2.6.2014 bol vo veci vyhlásený rozsudok, ktorý bol písomne vyhotovený podľa čl. 874 dotknutého spisu 16.1.2015 a odoslaný stranám a ich zástupcom 27.1.2015. Uvedeným rozsudkom boli obžalovaní uznaní vinnými z trestného činu kladeného im za vinu, boli im uložené tresty odňatia slobody na 5 rokov, na ktorých výkon boli zaradení do príslušných nápravnovýchovných skupín a boli spoločne a nerozdielne zaviazaní na náhradu škody poškodeným.

G. A. následne požiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku,

poukazujúc na to, že v senáte, ktorému predsedá, došlo v ostatných dvoch mesiacoch k vyhláseniu rozhodnutia v najmenej 15-tich trestných veciach, z ktorých niektoré boli väzobné a tak pre veľký počet rozsudkov potrebných vyhotoviť s odôvodnením, ako aj zaťažnosti v iných prejednávaných veciach nie je možné dodržať zákonnú lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku. Predĺžiť lehotu žiadala do 30.9.2014, čo predsedom súdu bolo schválené. Následne dňa 30.9.2014 požiadala predsedu súdu opäť o povolenie dlhšej lehoty na vypracovanie rozsudku s poukazom na to, že do 30.9.2014 rozhodnutie nemohla vypracovať vzhľadom na mimoriadnu pracovnú zaťaženosť a zložitosť veci. Predsedom súdu jej bolo vyhovené, avšak tento jej neurčil konkrétnu lehotu na jeho vypracovanie.

V zmysle § 129 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. v znení platnom a účinnom do 31.12.2005, teda podľa ustanovenia zákona, podľa ktorého mala sudkyňa dokončiť konanie 5T/146/2005, rozsudok bolo treba písomne vyhotoviť najneskoršie do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia a ak by ho zo závažných dôvodov nebolo možné v tejto lehote vyhotoviť, predseda súdu mohol povoliť dlhšiu lehotu. Zákon v tomto smere nevylučoval možnosť opakovaného predĺženia dotknutej lehoty, ani nestanovoval povinnosť sudcovi uvádzať dokedy bude rozhodnutie vypracované, z pohľadu disciplinárneho senátu teda v danom prípade pri opätovnom predĺžení lehoty mal predseda súdu túto i výslovne stanoviť. Táto ním nebola určená, avšak napriek tomu, že v danej veci opätovne došlo k predĺženiu lehoty na vypracovanie rozsudku 30.9.2014 a tento bol vypracovaný 16.1.2015, nemôže hodnotiť disciplinárny senát v tomto prípade ani danú dobu ako neprimerane dlhú, porušujúcu právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to práve osobitne s poukazom na samotnú povahu príslušnej trestnej veci.

Ako je už uvedené vyššie, pred pridelením príslušnej trestnej veci sudkyňi G. A. bol vo veci opakovane vyhlásený oslobodzujúci rozsudok, ktorý bol opakovane nadriadeným súdom zrušený. G. A. musela odznova (vzhľadom na zmenu v zložení senátu) vykonať rozsiahle dokazovanie, v rámci ktorého boli, okrem iného, vypočutí obžalovaní, vypočutí boli štrnásť svedkovia, kde podľa prečítaných listín z dotknutého spisu boli z jej strany náležite, precízne a podrobne odstraňované rozpory ich výpovedí oproti ich skorším výpovediam, prečítané boli výpovede ďalších siedmich svedkov, vykonané bolo ďalšie dokazovanie. Všetky zistené skutočnosti bolo potrebné v rozsudku náležite vyhodnotiť, príslušné závery dôkladne odôvodniť, o to viac, že v danej veci boli obžalovaní

predtým opakovane oslobodzovaní. Rovnako sa musela vysporiadať i s tým, čo, ešte v čase pred pridelením veci jej, vytýkal prvostupňovému súdu v zrušujúcich rozhodnutiach súd odvolací. Už všetko toto nepochybne podstatne sťažovalo písomné vypracovanie rozsudku, pričom disciplinárny senát nemá najmenšie pochybnosti o tom, že zo strany sudkyne G. A. nešlo o žiadne subjektívne nerešpektovanie povinnosti včasného vyhotovenia rozhodnutia, ale naopak jej snahou bolo vyhotoviť dané rozhodnutie tak, aby bolo čo najpresvedčivejšie a aby, ako sama uviedla vo svojej výpovedi, sa vec už na ďalšie konanie nevrátila. Disciplinárny senát má za to, že uvedené menovaná sudkyňa náležite splnila, o čom svedčí perfektnosť písomného vyhotovenia rozsudku nielen z pohľadu disciplinárneho senátu, ale najmä vychádzajúc z obsahu rozsudku odvolacieho súdu – Krajského súdu v I. sp. zn. 1To/36/2015 zo dňa 12.1.2016, kde všetky postupy, závery a hodnotenia súdu prvého stupňa v otázke viny obžalovaných boli posúdené ako správne, odvolací súd nebol nútený dopĺňať či upresňovať v tomto smere odôvodnenie rozsudku vyhotoveného sudkyňou G. A. ani čo len pre umocnenie správnosti uznania viny. Jediné čo urobil inak bolo to, že aj keď napriek uloženiu trestov obžalovaným na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, čo bolo tiež v rozsudku disciplinárne stíhanou sudkyňou podrobne odôvodnené, uložil obžalovaným tresty ešte nižšie, teda pod danú dolnú hranicu.

G. A. síce v príslušnej trestnej veci opakovane požiadala o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku, pričom jej pri opakovanom povolení dňa 30.9.2014 dlhšia lehota nebola predsedom súdu určená konkrétnym termínom, a vypracovala rozsudok 16.1.2015, ale treba súčasne skonštatovať, že tak ako na celom konaní predchádzajúcom jeho vyhláseniu, aj na písomnom vypracovaní rozsudku si dala záležať tak, že tento rozsudok v otázke viny obžalovaných nemusel byť opätovne zrušený, ako tomu bolo opakovane v čase pred pridelením danej veci jej, a teda nebolo potrebné vec ďalej, resp. opätovne prejednávať. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. na druhej strane povinnosť sudcu konať plynule a bez zbytočných prietáhov, nemožno viazať v tomto prípade v dôsledku všetkých vyššie uvedených skutočností tak skomplikovaného konania ako bolo vo veci OS I. 5T/146/2005, striktne len na dobu trvania vyhotovovania rozsudku. V tejto veci nepochybne prevažoval, a to podstatnou mierou, práve záujem na tom, aby rozhodnutie bolo po všetkých stránkach zdôvodnené čo najpodrobnejšie a čo najpresvedčivejšie, osobitne s ohľadom na opačný záver súdu o vine obžalovaných, ako bol pred pridelením danej veci sudkyňi G. A. opakovane predčasne konštatovaný.

Ďalej v súvislosti s prípadným zavinením zo strany sudkyne, treba poukázať i na to, že ho ako také vylučuje i nespochybniteľná zodpovednosť pri plnení funkčných povinností zo strany G. A., ktorá jednoznačne vyplýva i z jej hodnotenia predloženého v tomto konaní, v rámci ktorého bol uvedený i prehľad jej výkonnosti za roky 2012 – 2014, kde v roku 2012 jej napadlo spolu 313 vecí, rozhodla 352, vybavených bolo 319, nevybavených 108 a reštančných mala 66; v roku 2013 jej napadlo spolu 436 vecí, rozhodla 453, vybavených bolo 445, nevybavených 99 a reštančných ostalo 52; v roku 2014 jej napadlo spolu 334 vecí, rozhodla 372, vybavených bolo 349, nevybavených 84 a reštančných ostalo 45; rovnako z neho vyplýva jej úspešnosť v odvolacích konaniach. Osobitne z prehľadu nápadu a rozhodnutých vecí sudcov trestného úseku za rok 2014 vyplýva, že celkovo v rámci trestného oddelenia OS I. (teda čo sa týka registrov T, Tp, Nt, Td, Tcud, Ntt, Pp) tak čo do počtu napadnutých vecí, ako aj rozhodnutých, išlo u nej o tretí najvyšší počet v rámci OS I. v danom roku (nerátajúc v tomto smere počty u JUDr. E., u ktorého išlo v zásade o nápad v agendách Ntt a Pp, v hlavnej agende T mal tento iba 23 pridelených vecí), pričom v samotnej hlavnej agende T jej napadlo a aj rozhodla najviac vecí, a to aj čo do počtu osôb, ktorého sa tieto veci týkali, a tiež čo do počtu vecí a osôb, ktorých sa týkali, rozhodla v roku 2014 tretí najvyšší počet v rámci nariadenej pohotovosti. Navyše tento prehľad nezohľadňuje napr. tzv. porozsudkové rozhodovanie, a to o osvedčení či neosvedčení sa odsúdených v skúšobnej dobe, o premenách trestov peňažných či trestov povinnej práce na trest odňatia slobody, o čom je potrebné rozhodovať na verejných zasadnutiach, kde je taktiež vykonávané dokazovanie a čo vyžaduje taktiež značný časový fond v práci sudcu. Ďalej treba zohľadniť skutočnosť, že práca sudcu nespočíva iba v písaní rozhodnutí, ale značnú mieru času vyžaduje študovanie vecí, procesné rozhodnutia, ktoré sa neobjavia v štatistikách výkonnosti, pojednávania, rozhodovania v trestných veciach o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyšších súdnych úradníkov, atď.. V týchto súvislostiach, pri vyššie uvedených počtoch vecí pridelených G. A. a osobitne pri vyššie uvedenom rozsahu ich vybavovania z jej strany, absolútne nemôže disciplinárny senát akceptovať prostý a viac než zľahčený záver v podanom návrhu na začatie disciplinárneho konania o tom, že nemožno ospravedlniť postup sudkyne ani počtom vecí v súdnom oddelení sudkyne, v súvislosti s ktorým bolo poukazované na konštatovanie v rozhodnutí vo veci 1Ds 1/2008, že vo vzťahu k dlhodobej pracovnej zaťažnosti sudcu, nedostatočnému personálnemu obsadeniu súdu a neprimerane vysokému nápadu vecí ani takáto skutočnosť nemá vplyv na to, aby sudca

vo veci konal bez zbytočných prietáhov a na hodnotenie jeho konania ako disciplinárneho previnenia. S týmto tvrdením a ani s konštatovaním vo veci 1Ds 1/2008, z ktorého toto vychádza, sa v tomto prípade disciplinárny senát absolútne nestotožňuje. V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na to, ak by sme už mali zachádzať do takýchto krajností, že sudca je v zásade povinný pracovať 40 hodín týždenne (§ 39 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z.), pričom z vyššie uvedených počtov rozhodnutých vecí v roku 2014 sudkyňou G. A. a pri racionálnom zohľadnení všetkých činností spätých s výkonom jej funkcie pri vyššie uvedených nápadoch vecí, nevynímajúc v tomto smere ani jej povinnosť prioritného vybavovania vecí väzobných, je viac než zrejmé to, na čo v zásade poukazovala i ona sama, že na plnenie funkčných povinností v takom rozsahu je nevyhnutné pracovať ďaleko nad rámec uvedeného času, a to na úkor vlastného rodinného, osobného života a časom s veľkou pravdepodobnosťou i zdravia. Okrem toho v mnohých disciplinárnych konaniach bolo vyššie uvedené konštatovanie vo veci 1Ds 1/2008 opakovane prekonané, pretože dodržiavanie povinnosti aby sudca konal bez zbytočných prietáhov, možno od sudcu spravodlivo žiadať len vtedy, ak výkonnou mocou sú vytvorené všetky potrebné personálne a materiálne predpoklady pre jej riadny výkon. V prvom rade musí byť sudca primerane zaťažovaný, aby mohol vo všetkých veciach vo svojom senáte konať bez prietáhov, resp. v lehotách primeraných vzhľadom na i na štruktúru, rozsiahlosť a náročnosť tej-ktorej veci. Pri zaťažení ako bola v rozhodnom čase u sudkyne G. A., a to v bezprostrednej súvislosti s osobitosťami v ňou prejednávanvej veci 5T/146/2005, na ktorých vzniku nemala absolútne žiadny podiel, je vylúčené v súvislosti s dobou vyhotovovania písomného znenia rozsudku uvažovať o nejakých ňou zavinených prietáchoch. V tomto smere už iba pre úplnosť treba uviesť, že disciplinárny senát vyhodnotil ako nenáležitý i poukaz navrhujúcej strany na to, že menovaná sudkyňa neupozornila predsedu súdu na neprimeraný počet pridelených vecí. Disciplinárny senát v tomto smere jednak sa stotožňuje s tvrdením G. A. uvedeným už v jej písomnom vyjadrení k podanému návrhu, že vzhľadom na rovnako vysokú zaťaženosť kolegov (čo je v zásade zrejmé i z predloženého prehľadu nápadu a rozhodnutých vecí sudcov trestného úseku OS I.) by išlo len o formálny úkon, jednak disciplinárny senát poukazuje na akúsi obsolétosť danej povinnosti vzhľadom na všetky pravidelne na súdoch vyhotovované mesačné, štvrťročné, polročné a ročné výkazy, z ktorých príslušné skutočnosti predsedovi súdu musia byť náležite zrejmé, jednak tiež na to, že splnenie takéhoto oznámenia v zásade možno mať v danom prípade za dané samotným obsahom

žiadostí dotknutej sudkyne o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku v príslušnej veci, ako aj jednak poukazuje na to, že počet vecí ako taký v zásade nie je jediným kritériom pre obavu z možnej hrozby ich nevybavenia bez prieťahov, ale i z činnosti disciplinárnych senátov je zrejmé, že častokrát sú to práve viac skladba, rozsiahlosť a náročnosť vecí, počet účastníkov či strán v konaní, či osobitne vo veciach trestných potrebná rozsiahlosť dokazovania pre náležité objasnenie veci a ustálenie skutkového stavu, osobitne s ohľadom na kvalitu prípravného konania predchádzajúceho konaniu na súde.

V tomto prípade, vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, nemá disciplinárny senát preukázané, že by sa sudkyňa G. A. dopustila disciplinárneho previnenia v súvislosti s vyhotovovaním rozsudku vo veci vedenej ňou na OS I. pod sp. zn. 5T/146/2005, osobitne nie porušenia povinnosti aké jej bolo v tejto veci kladené za vinu, a preto menovanú sudkyňu podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. spod podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania oslobodil.

O nároku disciplinárne stíhanej sudkyne podľa § 129 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. disciplinárny senát nerozhodoval, pretože takýto nárok dotknutá sudkyňa v tomto konaní pre prípad jej oslobodenia ani neuplatňovala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu, ako rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu, možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa, keď sa rozhodnutie doručilo odvolateľovi. Odvolanie treba podať na disciplinárnom senáte. Včas podané odvolanie má odkladný účinok. Odvolanie môže podať a/ sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie vedie, b/ predseda príslušného súdu, ktorý podal návrh na začatie disciplinárneho konania alebo ktorému vec postúpil orgán činný v trestnom konaní, c/ aj orgán, ktorý návrh podal.

V Bratislave, dňa 26. mája 2017

JUDr. Erik Uhlár
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová